

Arrest

nr. 60 081 van 20 april 2011

in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat J. VANSPEYBROUCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en bent afkomstig uit Grozny (Tsjetsjenië).

U bent sinds 2001 wettelijk gehuwd met M.A.(...) (O.V. X), eveneens Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. Jullie hebben drie kinderen.

U werkte als taxichauffeur en vervoerde mensen met uw eigen wagen.

In november 2003 werd u door de ROVD van het Oktjabrski district te Grozny van thuis uit meegenomen en gedurende 5 à 6 dagen vastgehouden. Dit gebeurde enkele dagen nadat de broer van uw echtgenote, I.A.(...), samen met een vriend vermoord werd op 6 november 2003. Uw schoonbroer was een strijder. Op de dag van uw aanhouding vond er eerst een huiszoeking plaats, waarbij Tsjetsjeense en Russische agenten op zoek waren naar video-opnames. Tijdens uw

vasthouding werd u ondervraagd over uw schoonbroer en zijn medestrijders. Ze geloofden niet dat u van niets wist, zoals u verklaarde, omdat uw schoonbroer geregeld bij u thuis kwam. U werd geslagen en mishandeld. U kwam vrij nadat uw vader via de ouderen van de moskee 30.000 roebel had betaald, na overleg met het hoofd van de politie. Na uw vrijlating werd u gedurende ongeveer een jaar in het oog gehouden door de politie.

Op 5 mei 2010 vroegen twee jonge mannen u om hen van Grozny naar Shatoi te vervoeren. Ze hadden twee tassen bij, die ze bij zich wilden houden en niet in de koffer wilden plaatsen. Onderweg was er in de buurt van Gikalo controle door de politie. U zette zich in de rij achter zeven of acht andere wagens. Eén van uw passagiers eiste dat u zou omkeren. U weigerde dit aanvankelijk, maar toen uw passagiers lieten weten dat ze wapens bij zich hadden, gaf u toe. Uw passagiers zeiden dat u naar Gikalo moest rijden. Een UAZ-wagen achtervolgde jullie tot Gikalo. Toen u in het dorp was en uw achtervolgers niet meer zag, bevalen uw passagiers te stoppen. Ze stapten uit de wagen en lieten de tassen in de auto liggen. U verliet uw wagen ook, liet al uw documenten achter en liep naar het bos. Nadat u even bekomen was, ging u via het bos naar deelgemeente nr. 56 van Grozny. U ging naar het huis van uw vriend en vertelde hem wat er gebeurd was. U belde van daar naar uw echtgenote en bracht ook haar op de hoogte. U bleef die nacht bij uw vriend. De volgende ochtend kreeg u telefoon van uw echtgenote. Ze vertelde u dat er die nacht, om 3 of 4 uur mensen van de federale politie waren langs gekomen. Ze waren op zoek geweest naar u. Ze ondervroegen uw ouders en uw echtgenote en beschuldigden u van het leveren van wapens aan strijders. Daarop overlegde uw vader met zijn broer, als gevolg waarvan ze besloten dat u en uw gezin zouden moeten vertrekken. Uw oom kwam uw vrouw en kinderen ophalen en bracht hen naar zijn woning. Ook u ging daar naar toe in de nacht van 6 op 7 mei 2010.

Op 7 mei 2010 werden u en uw gezin bij uw oom opgehaald door een kennis van die oom en met een bestelwagen van Grozny naar Brest (Wit-Rusland) gevoerd. Daar stopten jullie op 8 mei 2010 op een parking, waar jullie moesten overstappen in de laadruimte van een vrachtwagen. Deze vrachtwagen bracht jullie tot een parking, waar jullie werden opgepikt door een personenwagen die jullie tot aan de Belgische asielinstanties bracht.

Op 11 mei 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U toonde daarbij uw intern paspoort, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van jullie drie kinderen.

Na uw vertrek kwamen er federalen langs uw ouders om naar u te vragen. Ook vrienden van u werden vragen gesteld over uw verblijf. Iedereen antwoordde aan de federalen dat u naar Europa was vertrokken."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde dat u vreesde te zullen worden opgepakt en vermoord door de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten.

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te moeten worden opgemerkt dat het logisch is dat de autoriteiten in uw land van herkomst op zoek zijn naar u, rekening houdende met hetgeen aan uw vertrek voorafging.

U verklaarde immers dat u op 5 mei 2010 twee jonge mannen mee nam in uw taxi. Onderweg naar Shatoi kwamen jullie een controlepost tegen. Uw passagiers eisten dat u uit de rij wachtende auto's zou weggrijpen en omkeren omdat zij wapens bij zich hadden. U werd daarop achtervolgd door een UAZ tot Gikalo. In Gikalo zagen jullie jullie achtervolgers niet meer en verlieten de twee jonge mannen uw wagen, zonder die wapens mee te nemen. U verliet de wagen ook, liet uw documenten achter en rende naar het bos (CGVS p. 6, p. 8-9). U keerde niet meer terug naar huis maar ging naar een vriend. In de nacht die daarop volgde kregen uw echtgenote en ouders het bezoek van mensen van de federale politie, die op zoek waren naar u. Uw vader trachtte uit te leggen dat u onschuldig was, maar kreeg te horen dat u zich zelf moest aanbieden. U wilde dit echter niet doen en zodoende werd besloten dat u en uw gezin de Russische Federatie moesten verlaten.

Het is logisch dat de Russische autoriteiten met u wilden spreken om bijvoorbeeld te achterhalen waarom u niet stopte aan die controlepost, hoe die wapens in uw wagen terecht kwamen of wie uw passagiers precies waren. Een dergelijk onderzoek behoort tot de bevoegdheden van de politie en betekent daarom niet dat u persoonlijk geïnterviewd zou worden en dreigt vervolgd te worden door de autoriteiten.

Het is dan ook opmerkelijk dat uit uw asielverklaringen blijkt dat u geen enkele poging heeft ondernomen om uw rol in deze feiten aan de autoriteiten te verduidelijken. U deed persoonlijk geen enkele poging daartoe, noch trachtte u uw versie van de feiten via via over te maken aan de autoriteiten. Ook sinds uw aankomst in België ondernam u hiertoe niets. U noch uw familie deed evenmin een beroep op een mensenrechtenorganisatie om uw rol in het gebeuren te verduidelijken.

U verklaarde daarover dat dergelijke organisaties niets doen tenzij je veel geld aan hen betaalt (CGVS p. 10). Een dergelijke verklaring is echter niet afdoende, gezien jullie in het geheel geen contact hebben gehad met een dergelijke organisatie en u daarom een dergelijke bewering niet kan staven. De vaststelling dat u zich niet trachtte te informeren naar de bedoeling van de federale politie of trachtte de autoriteiten – op welke manier dan ook - te laten weten wat er precies gebeurd is, is dan ook zwaarwichtig.

Dit des te meer, gezien u de afgelopen jaren geen problemen kende met de Russische autoriteiten. U meldde wel dat u in november 2003 gedurende 5 à 6 dagen door de ROVD van het Oktjabrski district te Grozny werd vastgehouden. Dit gebeurde na de dood van de broer van uw echtgenote, I.A.(...), die strijder was geweest. De politie wilde van u nog informatie bekomen over uw schoonbroer en zijn medestrijders. U werd vrijgekocht na tussenkomst van de ouderen van de moskee. Na uw vrijlating werd u nog meer dan een jaar in het oog gehouden, maar ook dat stopte, zo verklaarde u (CGVS p. 12-14).

Sinds 2003 werd u dus niet meer opgepakt of meegenomen, noch in het oog gehouden. Uw echtgenote werd in de periode volgend op de dood van haar broer verschillende keren opgepakt en ondervraagd. Daarom vertrok zij naar Nalchik (Ingoesjetijë). Ook zij keerde na een half jaar terug naar jullie woning in Grozny en kende sindsdien geen problemen meer (CGVS A.(...) p. 5-7, p. 8).

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt met betrekking tot I.A.(...), en die is toegevoegd aan uw dossier, stemt grotendeels overeen met de verklaringen die u en uw echtgenote aflegden.

Er werd wel geen informatie gevonden betreffende vervolging van familieleden van I.A.(...). Hoe dan ook vormde de dood van de broer van uw echtgenote en de problemen die jullie kort daarop kenden met de politie, voor jullie geen aanleiding om jullie land van herkomst te verlaten. Dit bleek duidelijk uit jullie beider verklaringen.

Ook het feit dat u geen enkele band had met rebellen of daarvan beschuldigd werd in de periode voorafgaand aan de gebeurtenissen van 5 mei 2010, is een bijkomend element op basis waarvan kan verwacht worden dat u pogingen ondernam om de gebeurtenissen te duiden aan de autoriteiten vooraleer internationale bescherming te vragen.

Verder moet worden geoordeeld dat uw verklaringen omtrent uw reisroute ongeloofwaardig zijn.

U stelde dat u en uw gezin vanuit Tsjetsjenië met een personenwagen naar Brest in Wit-Rusland werden gevoerd. Op een bepaald moment stapte de chauffeur uit om zaken te regelen, maar u wist niet wat er precies geregeld werd (CGVS p. 7). In Brest moesten jullie overstappen in de laadruimte van een vrachtwagen die al stond te wachten. Jullie werden afgezet op een parking, waar jullie werden opgehaald door een personenwagen die jullie tot de Belgische asieldiensten voerde.

U verklaarde dat jullie tijdens de rit met deze personenwagen geen controle hebben gehad omdat jullie via snelwegen reden. Echter, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikte en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat burgers van de Russische Federatie die naar Wit-Rusland reizen minstens een intern paspoort moeten hebben. Uw echtgenote beschikt volgens jullie verklaringen echter niet over een geldig identiteitsdocument. Er waren ook geen valse documenten voor jullie voorzien, zo verklaarde u (CGVS p. 7). Ook van in de laadruimte van de vrachtwagen merkte u geen enkele vorm van controle op (CGVS p. 7-8). Uw echtgenote verklaarde dat

zij nergens een grensovergang had gezien en dat er evenmin controles waren geweest (CGVS A.(...) p. 5).

Bovendien blijkt uit andere informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er aan de buitengrenzen van de Europese Unie en ook aan de grenzen van de Schengenzone zee strikte en persoonlijke controles uitgevoerd worden. Bijgevolg is uw verklaring, als zouden jullie geen persoonlijke identiteits- of documentencontrole hebben gehad tijdens jullie ganse reis van de Russische Federatie tot België (CGVS p. 6), niet aannemelijk.

De vaststelling dat u vage verklaringen aflegt over uw reisroute, waardoor u geen verduidelijking biedt over de exacte manier waarop u erin geslaagd bent om diverse grenzen en controles te passeren onderweg naar België en dat uw echtgenote geen intern of internationaal paspoort voorlegt, ondermijnt dan ook de verklaringen over de manier waarop u naar België bent gekomen.

Hierbij aansluitend dient nog te worden opgemerkt dat ook de verklaringen omtrent het ontbreken van het intern paspoort van uw echtgenote niet standvastig zijn.

Zij zou dit in januari 2010 verloren hebben, toen haar tas op de markt gestolen werd. Ze vroeg echter geen nieuw paspoort aan. U verklaarde daarover dat ze het wel wilde doen, maar steeds uitstelde. U gaf ook aan dat er in principe geen paspoorten meer gevraagd worden om mensen te controleren, maar gaf toe dat het een belangrijk identiteitsdocument is. Zij was wel van plan om documenten te verzamelen, maar regelde dit met haar moeder (CGVS p. 5). Desondanks had ze bij jullie vertrek in mei 2010 geen nieuw paspoort aangevraagd, noch een tijdelijk identiteitsdocument bekomen. Ze deed evenmin aangifte van deze diefstal of het verlies van haar documenten.

Uw echtgenote verklaarde zelf dat zij geen paspoort nodig had (CGVS A.(...) p. 4), hetgeen uiteraard strijdig is met het belang van persoonlijke identiteitsdocumenten – niet alleen hier in België in het kader van de asielprocedure, maar zeker in het land van herkomst.

Tenslotte bleek u niet op de hoogte van de betekenis van de stempels, die op de geboorteaktes van jullie drie kinderen geplaatst werden (CGVS p. 6).

Uw echtgenote verklaarde dat dergelijke stempels noodzakelijk waren om te bewijzen dat de kinderen de Russische nationaliteit hadden. Ze verklaarde dat haar zuster daarvoor had gezorgd, maar wist niet hoe of waar ze dat had gedaan (CGVS A.(...) p. 4). Dergelijke verklaringen zijn weinig geloofwaardig.

Overigens moet worden vastgesteld dat de door u voorgelegde documenten, met name uw intern paspoort, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van jullie drie kinderen, louter persoonlijke identiteitsgegevens bevatten. Gezien deze hier niet betwijfeld worden, vermogen deze documenten niet bovenstaande conclusies te wijzigen.

Gezien bovenstaande vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 5 januari 2011 een schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel; hij voert ook een schending aan van de artikelen 52, 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, van artikel 1 A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 1(2) van het Protocol betreffende de status van vluchteling van 31 januari 1967.

Volgens verzoeker gaat de motivering in de bestreden beslissing die stelt dat het logisch is dat de Russische autoriteiten met verzoeker wilden spreken, volledig in tegen het feitenrelaas van zowel verzoeker als van zijn echtgenote die beiden verklaarden dat de politie een huiszoeking deed en verzoeker beschuldigde van het leveren van wapens aan de rebellen.

Hij voert verder aan dat de beperkingen en de aangehaalde omissies in zijn relaas geenszins van die aard zijn dat ze de geloofwaardigheid ervan in het gedrang brengen.

Dat hij geen bewijsstukken kan voorleggen, is volgens verzoeker evident gezien het Russisch gerechtelijk systeem nog niet zo geëvolueerd is dat er bepaalde documenten worden afgeleverd in geval van huiszoekingen, ondervragingen en dergelijke meer wat volgens verzoeker meebrengt dat het in een latere fase onmogelijk is om te bewijzen dat deze zaken effectief hebben plaatsgevonden.

Bovendien zo stelt verzoeker is het niet absoluut noodzakelijk om materiële bewijsstukken te verschaffen om "politiek" asiel te verkrijgen. Hij verklaart dat hij contact heeft opgenomen met zijn familie in Grozny, maar volgens hem is het voor hen eveneens onmogelijk is om zonder gevaar aan bepaalde documenten te geraken.

Verzoeker wijst er op dat in de bestreden beslissing niet getwijfeld wordt aan het feit dat de verhaalde gebeurtenissen zich hebben voorgedaan, doch enkel aan het feit dat hij voorwerp zou uitmaken van een of andere vervolging of bedreiging.

Verzoeker vraagt dat van hem de vluchtelingenstatus erkend wordt.

In ondergeschikte orde vraagt hij om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij laat gelden dat zijn problemen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 §2, b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij stelt dat de situatie in Tsjetsjenië nog niet helemaal stabiel is en dat het nog steeds een gevaarlijke regio is. Hij haalt aan dat er in oktober 2010 nog een aanslag geweest is in het Parlement in Grozny waarbij twee militanten zijn omgekomen en dat Tsjetsjenië in augustus 2010 geteisterd werd door een zware aanslag waarbij zeker 14 doden zijn gevallen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich

tegen die beslissing te verwerpen met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.5. De Raad wijst er op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 1(2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen geen directe werking hebben binnen de Belgische rechtsorde. Deze bepalingen kunnen bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd.

Wat betreft de aangevoerde schending artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins aantoonde op welke manier voormeld artikel, dat enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inhoudt, schendt.

Bijgevolg is deze aangevoerde schending als middel onontvankelijk.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen vervat in de bestreden beslissing en tot het uiten van blote beweringen, zonder evenwel concrete elementen aan te halen die de motieven in de bestreden beslissing weerleggen.

Er wordt bijgevolg geen afbreuk gedaan aan de door de commissaris-generaal gemaakte vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor op het Commissariaat-generaal op 8 juli 2010, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van zijn advocaat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees koestert voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, a. en b. van de voormelde wet.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal.

De commissaris-generaal heeft zich gesteund op informatie afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst en zit vervat in het administratief dossier.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal weerleggen.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

De bestreden beslissing is gesteund op afdoende gronden, dewelke de Raad beaamt en overneemt.

Artikel 48/3 van voormelde wet is niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier,

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE